

ת"פ 30842/04/19 - מדינת ישראל נגד אבי סוריה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 30842-04-19 מדינת ישראל נ' סוריה

לפני כבוד השופטת תרצה שחם קינן
המאשימה: מדינת ישראל
נגד

הנאשמים: אבי סוריה

החלטה

לפניי בקשה לפסיקת הוצאות לפי סעיף 80 לחוק העונשין.

הבקשה וטיעוני הצדדים.

1. בבקשתו טוען ב"כ המבקש כי לא היה מלכתחילה יסוד להגשתו של כתב האישום. עוד טוען ב"כ המבקש שנגד המבקש, שהגיש בקשה להישפט, הוגש כתב האישום בשיהוי רב, כשנה מאז הוגשה הבקשה להישפט. בבקשתו טוען ב"כ המבקש כי היה על המשיבה להשלים את החקירה בטרם הגשת כתב האישום, על מנת לברר פרטים בדבר עצמת הרעש, שנשמעה, על פי הטענה מרכבו של הנאשם. עוד מלין ב"כ המבקש על כך

שהמאשימה הוסיפה לכתב האישום, כעד מטעמה, את השוטר הנוסף, שהיה במקום, למרות שזה לא כתב כל דו"ח המתייחס למקרה. מכאן, לטעמו של ב"כ המבקש, נוסח כתב האישום ברשלנות וכלאחר יד.

2. ב"כ המבקש עותר לחייב את המשיבה בתשלום פיצוי בגין עגמת הנפש שנגרמה למבקש, הן במהלך האירוע בו נרשם לו הדו"ח והן במהלך המשפט.

3. בתגובתה טוענת המשיבה כי אין מקום לחייבה בפיצוי המבקש, משום שמדו"ח הפעולה עלה שהמבקש עבר את העבירה.

דין

4. לנאשם נשלח דו"ח בגין גרימת רעש חזק מרכב. הנאשם לא שילם את הקנס וביקש להישפט.

5. בדיון שהתקיים ביום 17.11.19 כפר בא כוחו של הנאשם בכתב האישום, בדיון שהתקיים ביום 27.2.20, העיד עד התביעה, עורך הדו"ח והדיון נדחה לצורך זימונו של עד נוסף, על חקירתו, ויתרה ההגנה בסופו של דבר. לאחר שביקשתי את תגובתה של המאשימה לאפשרות שאחייבה בהוצאות נוכח העובדה שלא הודיעה מבעוד מועד שעד התביעה 2 לא יתייבב, הודיעה ההגנה שאינה עומדת על חקירתו של העד, ויתרה על ההוצאות. בדיון שהתקיים ביום 21.5.20 נשמעו פרשת ההגנה וסיכומי הצדדים. ביום 16.7.20 הושמעה הכרעת הדיון.

6. בהתייחס לאפשרות לחייב את המדינה, בפיצוי, בשל זיכויו של נאשם שהועמד לדין, קובע סעיף 80 (א) לחוק העונשין: **"משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה, או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 בסכום שייראה לבית המשפט; במשפט שמנהל קובל רשאי בית המשפט להטיל על הקובל תשלום כאמור".**

7. מדו"ח הפעולה שכתב השוטר, ת/1, עולה שלטעמו נשמע מרכבו של הנאשם רעש חזק בשעה שנסע בנתיב הימני, שעה שהשוטר נסע בנתיב השמאלי.

8. די באמור בדו"ח הפעולה, (אותו, הסכים ב"כ הנאשם להגיש במסגרת כלל הקפאת הזכירה שבעבר), כדי לשמש יסוד לאשמה, על בסיסו היה מקום להגיש את כתב האישום.

9. בנסיבות בהן היה מלכתחילה יסוד להגשתו של כתב האישום; שעה שקבעתי אמנם שלא הוכח שמרכבו של המבקש נשמע רעש חזק; ומבלי שקבעתי באופן פוזיטיבי שהמבקש לא ביצע את העבירה, אינני סבורה שהתקיימו נסיבות אחרות המצדיקות תשלום הוצאותיו של המבקש ופיצויו. (ראו לעניין זה, בין היתר את פסק עמוד 2

דינה של כב' השופטת בייניש (כתוארה אז) בע"פ 1382/00 עמית בן ארויה נ' מדינת ישראל, את פסק דינו של כב' השופט בך בע"פ 1524/93 בנימין מיכאלשווילי נ' מדינת ישראל [26.4.94] וכן את פסק דינה של המשנה לנשיא (כתוארה אז) כב' השופטת נאור בע"פ 5097/10 גל בוגנים נ' מדינת ישראל [15.1.13]

10. לאור כל האמור, הבקשה נדחית.

11. המזכירות תשלח החלטתי לצדדים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי

ניתנה היום, כ"א אלול תש"פ, 10 ספטמבר 2020, בהעדר הצדדים.